

ODLIV MŮŽE ODHALIT MNOHÁ TAJEMSTVÍ

MICHAEL
CONNELLY

TEMNÝ
KVĚT

„NIKDO NEPÍŠE LEPŠÍ MODERNÍ THRILLERY!“
EVENING STANDARD

TEMNÝ KVĚT

Michael Connelly

TEMNÝ KVĚT

slovar

Copyright © 2025 by Hieronymus, Inc.
Translation © Jiří Kobělka 2025
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha 2025
Little, Brown and Company is a division of
Hachette Book Group, Inc. The Little,
Brown name and logo are trademarks of Hachette Book Group, Inc.

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopíí, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., Oderská 333,
196 00 Praha 9, info@slovart.cz, v Praze roku 2025
Z anglického originálu Nightshade přeložil Jiří Kobělka
Redakce Michaela Šmejkalová
Editor Jan Pavel
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro koncové prodejce.

ISBN 978-80-276-1246-8
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.cz

Pro Callie

1

MLha nad mořem byla hustá jako bavlna a postupně vytvořila třísetmetrovou stěnu, která zcela zahalovala ústí přístavu. *Adjourned* měl zpoždění a Stilwell na něj čekal ve svém terénním vozítku John Deere u tankovacího doku za Casinem. Přístaviště bylo skoro prázdné a na skleněné hladině se volně vznášely řady rudooranžových fendrů. Stilwell věděl, že sotva se mlha rozplyne, začnou sem proudit víkendoví návštěvníci. Lidi ze správy přístaviště už mu hlásili, že první letní víkend bude přístav maximálně vytižený. Stilwell na to byl připravený.

Za sebou uslyšel zvuk dalšího vozítka. Elektrického. Netrvalo dlouho a na sedadlo vedle něj usedl Lionel McKey.

„Dobré ráno, seržante,“ zahlaholil. „Říkal jsem si, že vás možná najdu tady. Čekáte na *Adjourned*?“

„Co pro vás můžu udělat, Lionele?“ zeptal se Stilwell.

„Něco nového k těm zohavením nahoře v rezervaci? Mám zhruba čtyři hodiny do uzávěrky.“

„K *zohavení*, ne k zohavením. Bylo jen jedno. Pořád se to vyšetřuje a momentálně nemám žádné nové informace. Jakmile je budu mít, dozvíte se to jako první.“

„Slibujete?“

„Jo.“

Jeho odpověď částečně zanikla v houkání mlhové sirény kdesi uvnitř mléčného chuchvalce. Stilwell podle tónu poznal, že je to Catalina Express, který se každou chvíli vynoří z mlhy. Chtěl být u toho, až loď zakotví, a on bude moci stejně jako každé volné dopoledne počítat turisty, kteří sem přijížděli v přesvědčení, že Casino je herna, a teprve na místě zjišťovali, že je to ve skutečnosti velký společenský sál

s kinem. V případě *Adjourned* však dnes šlo o mnohem víc než jen o přepočítávání bláznů.

„Co k tomu do těch svých novin vlastně dáváte?“ zeptal se Stilwell.

„Moc toho nebude,“ odpověděl McKey. „Nechci vypadat jako idiot.“

„To je asi moudré.“

„Proč se ptáte? Vy snad něco víte?“ zajímalo McKeye.

„Ne, jen chci říct, ať používáte zdravý rozum, Lionele. Nebo si vážně myslíte, že to bylo blízké setkání zeleného druhu?“

„Ne, to vůbec ne.“

„No tak vidíte. V kolik máte tu uzávěrku?“

„Ve dvě.“

„Tak jestli se do té doby něco změní, určitě se vám ozvu,“ ujistil ho Stilwell.

„Dobře, díky. Budu v redakci.“

„Číslo na vás mám.“

„Tak hezký víkend,“ popřál mu McKey.

„Kéž by. Mám spoustu práce.“

„No jasně.“

McKey seskočil ze Stilwellova vozítka a vrátil se ke svému. Když odjžděl, Stilwell si na bočním panelu všiml loga *Catalina Call* v podobě dvou propojených písmen C.

Po pár vteřinách vykoukla z mlhy příď Expressu a zamířila k molu pro trajekty na protější straně přístavu.

Patnáct metrů za ní brázdila vodu *Adjourned*. Její kapitán zvolil chytrou taktiku a nechal se přes mlhu raději provést větším plavidlem, než aby riskoval plavbu naslepo. Kapitán Expressu a jeho posádka měli k dispozici nejmodernější navigační přístroje.

Adjourned byla sportovní jachta Viking 35. Byla čtyřicet let stará, ale soudce Harrell se o ni dobře staral a udržoval ji v čistotě. Měla bílou barvu s výrazným modrým pruhem na trupu a stejně modrou plachtou nad okny kajuty. Stilwell sledoval, jak proplová první kotvištěm, míjí plovoucí molo za klubem Black Marlin a míří k poslední oranžové bóji. Tam Harrell vypnul motory a provlékl lano pod bóji. Na sobě měl mokrý oblek, což Stilwellovi prozradilo, že nebude potřebovat odvoz v nafukovacím člunu. Rychle přivázal loď, přešel přes okraj k prodloužené zádi a skočil do chladné vody.

Stilwell slezl z vozítka a zamířil ke skladovacímu boxu vzadu. Odemkl ho, vytáhl z něj dva zeleno-bíle proužkované ručníky a jeden z nich přehodil přes sedadlo spolujezdce. To už Harrell lezl po žebříku z vody na tankovací molo.

Stilwell mu hodil druhý ručník.

„Dneska tam byla pěkná smetana, pane soudce,“ prohodil.

„Musel jsem se pověsit na Express,“ souhlasil Harrell.

Než nasedl na vozítko, osušil si mokrý oblek a přehodil si ručník kolem krku.

„Všiml jsem si,“ řekl Stilwell. „Elegantní manévr.“

„Každopádně se omlouvám za zpoždění,“ prohlásil Harrell. „Ale volal jsem Mercy a ta už všechno připravila.“

Harrell se ve vozítku posadil na ručník, který tam Stilwell rozložil.

„Ano, pane,“ řekl Stilwell. „Máme tam jen nějaká rušení pořádku a jedno takříkajíc částečné vloupání.“

„Tak o tom mi povězte víc,“ řekl soudce.

Stilwell objel Casino a zamířil k justičnímu centru ve městě.

„No, technicky vzato je to ozbrojené vloupání do obydlí objektu,“ prohlásil, „jenže v tom obydlí objektu bydlí pachatelova bývalá přítelkyně a on tvrdí, že si chtěl jen vzít zpátky svůj glock, protože se bál, že když ho u té holky nechá, mohla by si s ním ublížit.“

„Tak to je velmi šlechetné,“ utrousil Harrell. „Vy toho člověka znáte?“

„Kermit Henderson. Narodil se tady i tu vyrostl a momentálně dělá na golfovém hřišti, kde má na starost sekačky a celkovou údržbu. Jeho expřítelkyně se jmenuje Becki Trowerová, další místní rodačka. Napadlo mě, že byste s ním třeba mohl uzavřít podobnou dohodu jako se Seanem Quinlanem a že by se nám Kermit staral o okolí stanice. Zvlášť když Seanovi brzo vyprší lhůta.“

„Dobře, vyslechneme ho. A jestli nic dalšího nemáte, možná bych si pak ještě stihl zajet na ryby.“

„A pak tu mám tohle.“

Stilwell se předklonil, sáhl si do zadní kapsy a vytáhl z ní dokument, který si ráno vytiskl a pak ho seskládal tak, aby se mu do kapsy vešel. Podal ho soudci, ten si ho rozložil a dal se do čtení.

„Příkaz k domovní prohlídce,“ konstatoval Harrell.

Odmíchl se a přečetl si souhrn a pasáž popisující důvodné příčiny. Nakonec zavrtěl hlavou – ne proto, že by s něčím v textu nesouhlasil, ale protože v něm obsah vyvolal zlost.

„Máte pero?“

Stilwell vytáhl z kapsy košile pero a podal ho Harrellovi. Soudce načmáral do odpovídajícího řádku podpis a soudní příkaz i s perem vrátil Stilwellovi.

„Dávno jsem rezignoval na snahu pochopit, proč si lidi navzájem provádějí všechny možné věci,“ prohlásil. „Ale krutost vůči zvířatům mě vždycky dostane. Jestli ten chlap opravdu udělal, z čeho ho podezíráte, tak bych mu doporučil, ať si najde dobrého právníka a modlí se, ať tenhle případ nedostanu já.“

„Moje řeč,“ řekl Stilwell. „Mám to úplně stejně.“

O pár minut později už byli v justičním komplexu na Sumner Avenue. Společně zamířili na šerifovu stanici, kde měl soudce ve skřínce oblečení a černý talár. Stilwell mu odekl zadržovací celu, aby se mohl Harrell osprchovat a řádně obléknout k soudu. V jedné cele seděl Kermit Henderson, který se nedokázal vyplatit na kauci. Díval se, jak kolem něj soudce prochází a nechává na šedém linoleu mokré šlápoty.

Seana Quinlana zatím Stilwell nikde neviděl. Napsal mu textovou zprávu, ať před zadržovacími celami vytře, jakmile se soudce osprchuje a oblékne. Měl to být Quinlanův poslední úkol, protože se mu soudce chystal ukončit podmíněný trest.

Stilwell vstoupil do soudní síně a viděl, že u stolu obžaloby už sedí Monika Juarezová. Na svém místě zapisovatelky byla také Mercy Chapaová, kam usedala jednou týdně. Zbytek času fungovala jako manažerka, dispečerka, dobrá duše šerifovy stanice a Stilwellova pravá ruka.

Juarezová byla drobná žena se snědou kůží a s prstýnky ve vlasech, které jí rámovaly úzký obličej, ale nedokázaly zcela zakrýt bílou jizvu, jež se jí táhla přes levou stranu čelisti. Stilwell se jí nikdy nezeptal, jak k téhle jizvě přišla, ale ať byl důvod jakýkoliv, nejspíš hodně souvisel s její pozdější volbou povolání. Bylo jí kolem třiceti let a oficiálně byla přidělena k vrchnímu soudu v Long Beach. Stejně jako soudce Harrell jezdila na ostrov Catalina jednou týdně, aby řešila

místní případy, ale většinou připlula už o den dříve večerním Expressem, na účet okresu přespala v hotelu Zane Grey Pueblo a ráno vyrazila rovnou na soud.

„Soudce už se připravuje,“ oznámil jí Stilwell. „Nejspíš začne Hendersonem. Pak vezme drobné delikty. Budete mě u nich potřebovat?“

„Ne, všechny vypadají jako běžná rutina,“ odpověděla Juarezová.

„Zajel jsem soudce vyzvednout a pak jsem se s ním bavil o Hendersonovi. Myslím, že mu nabídne podmínku, pokud se na pár měsíců ujme údržby stanice.“

„Figuruje tam střelná zbraň.“

„Technicky vzato ano. Jenže on ji chtěl odtamtud odnést. Patřila jemu. Nepřinesl si ji tam s sebou.“

„A vy tomu věříte?“

„Věřím, protože jsem vyslechl oběť – což je mimochodem jeho bývalá manželka – a ta přiznala, že Hendersonovi ta zbraň opravdu patřila, jenže ona mu ji nevrátila, když ho z bytu vykopla. Její svědeckou výpověď máte ve spisu.“

„Ještě jsem ji nečetla. Teprve jsem začala prohlížet spis.“

Stilwellovi to prozradilo, že se státní zástupkyně včera večer v hotelu na případ nepřipravovala. „No, za chvíli se k tomu dostanete. Takže vás nechám číst a půjdu se podívat na soudce.“

Stilwell si teď ze všeho nejvíc přál realizovat příkaz k prohlídce, který mu soudce před chvílí podepsal. Vrátil se do křídla, kde sídlila stanice, a v místnosti detektivů uviděl Ralpha Lampleyho, který seděl u společného stolu a soukal do sebe borůvkový muffin. Lampley na stanici v Catalině působil ze všech nejdéle. Bylo to kvůli tomu, že ho úřad šerifa nedoporučil pro práci v pevninských okresech s vysokou kriminalitou. Lampleymu bylo teprve osmadvacet let, ale už měl za sebou dvě zastřelení ve službě z doby, kdy pracoval jako hlídkový policista v okrese Los Angeles. Oba incidenty měly za následek žaloby za svévolné zabití, které momentálně probíhaly soudním soukolím a v nichž se hrálo o desítky milionů dolarů. Policejní inspekce ho při vnitřním šetření zbavila veškerých podezření, protože jinak by byla pozice obhajoby u soudu neudržitelná, a Lampley tak mohl nosit odznak dál. Přeložili ho však na ostrov Catalina, protože si

mysleli, že tam už zbraň znovu tasit nebude. Proslychalo se, že jen co v jeho žalobách padne rozsudek nebo rozhodnutí o mimosoudním vyrovnání, bude Lampley propuštěn.

„Lampe, proč už nejsi v terénu?“ zeptal se ho Stilwell.

„Protože se mi ten pitomec Fernando neobtěžoval nabít vozejk,“ odpověděl Lampley. „Takže teď musím čekat, až se mi baterka dobije aspoň do půlky, než budu moct někam vyrazit.“

Mluvil o elektrické čtyřkolce UTV, o které se dělil s noční službou. Za normálních okolností by byl Stilwell na Fernanda našťavaný, že po ukončení noční služby nevrazil vozítko do nabíjecí stanice. Tento měsíc už se mu to stalo potřetí. Angel Fernando byl nejčerstvější přírůstek, který jim poslali z pevniny, a protože tam se elektrické golfové vozíky k policejní práci nepoužívaly, často zapomínal své vozítko na konci služby dobít. Stilwell se rozhodl, že ho za to dnes nebude kárat, ale jeho opominutí využije jako záminku, aby se vypařil ze stanice.

„No dobrá,“ oslovil Lampleyho, „a mohl bys teda vzít dnešní soud, když stejně trčíš na stanici? Musím udělat jednu prohlídku a potřebuju, aby někdo doprovodil Kermita do soudní síně, až Harrell usedne na lavici.“

Lampley promluvil s plnou pusou muffinu: „Jo, to by šlo. A ten příkaz k prohlídce se týká toho zohavení?“

„Ano,“ odvětil Stilwell. „Ale nech si to pro sebe.“

„V pohodě. Klidně jedte, seržante. Ten soud za vás vyřídím.“

„Neměl bych se zdržet dlouho. A až se ti vozík rozumně nabije, zajdi za soudcem a zeptej se ho, jestli pak bude chtít odvézt zpátky k jachtě.“

„Jasně.“

Stilwell odešel ze stanice a zapsal si do paměti, že má Fernandovi znovu připomenout, aby na konci každé služby nechal vozítko dobít. Jako detektiv-seržant přidělený ke stanici Avalon byl Stilwell nejvýše postaveným policistou na ostrově. Ruku v ruce s tímto význačným postavením však šla i řada administrativních a organizačních povinností, jimž se věnoval jen krajně nerad. Nabádat ostrýleného policajta, aby na konci šichty zastrčil vozítko do zásuvky, mu rozhodně nebylo po chuti.

2

Stilwell zamířil do průmyslové zóny jižně od města. Vedle odsolovacího zařízení tu stál nesourodý shluk skladišť, mezi nimiž se krčila i montovaná hala firmy Island Mystery Tours. Hlavní garážová vrata byla otevřená a Stilwell zaparkoval vozítko před nimi, aby z garáže nemohl nikdo odjet. Ze stínu jednoho stání vyšel muž v umazané modré kombinéze a Stilwell tipoval, že tam vzadu nejspíš spal. Vlasý měl na jedné straně rozcuchané, vypadal, jako by se týden neholil, a zarudlé oči za brýlemi naznačovaly kocovinu.

„Hej, co se děje?“ zeptal se.

„Jsem seržant Stilwell z úřadu šerifa,“ představil se Stilwell. „A mám soudní příkaz k prohlídce tohoto objektu.“

„Příkaz k prohlídce? Co to je, kurva?“

„Jak se jmenujete, pane?“

Muž si ukázal na oválnou nášivku na levé straně muničiny. „Henry.“

„A dál?“

„Gaston.“

„Dobrá, Henry, tady je ten soudní příkaz, a teď ustupte stranou a umožněte mi přístup do objektu.“

Stilwell mu podal dokument podepsaný soudcem. Gaston ho před sebou podržel na vzdálenost natažených paží, přestože měl na očích brýle.

„Prej tu budete hledat zvířecí krev,“ prohlásil. „No to je šílený. Tady žádná krev není.“

„V každém případě to tady prohledám,“ řekl Stilwell. „Dnes ráno to podepsal a schválil soudce.“

„Vy jste ten nověj, co teď šéfuje stanici, co?“

„Jestli se i po roce dá říct ‚novej‘, tak ano, to jsem asi já.“

„Takže víte, že kvůli tomu budu muset zavolat Prckovi.“

Stilwell se přesunul k zadní části vozítka a odemkl úložný prostor. Vytáhl z něj sadu jednorázových rukavic, svítilnu a sprej – tyto věci mu zůstaly ještě z doby, kdy na pevnině pracoval na vraždách.

„Volejte si, komu chcete,“ odpověděl Gastonovi a v klidu si připravoval pomůcky. „Ale teď provedu prohlídku nařízenou soudem.“

Zavřel úložný prostor a vyrazil přímo proti Gastonovi, i když garáž byla dost široká na to, aby ho obešel. Gaston se tím nechal zastrašit, instinktivně ustoupil a uklidil se stranou. Vytáhl z kapsy telefon a začal někam volat.

Stilwell vešel do garáže a viděl, že na levé straně stojí řada prázdných nabíjecích stanic. Všechna vozítka byla pryč, případně čekala dole v přístavu na turisty, kteří si je vypůjčí, jakmile vyjdou z lodi. Na pravé straně garáže se pak vozíky opravovaly nebo rozebíraly na díly. Momentálně zde byly dva šestimístné modely v různých fázích demontáže. Jeden byl na zvedáku a měl sundaná kola. Druhý potřeboval opravu karoserie, protože měl na čelní straně rozštípaný laminát, jak jeho řidič do něčeho najel.

V pravém zadním rohu garáže stála pracovní lavice ve tvaru písmene „L“ a dírkované panely na zdech byly obtěžkané nejrůznějším nářadím. Stilwella to upoutalo, a tak obě nefunkční vozítka obešel, aby se tam podíval. Gaston vešel do garáže za ním, postavil se doprostřed a dál se s někým vybavoval.

„Má příkaz, aby to tu moh prohledat,“ řekl do mluvítka. „Nemoh jsem mu v tom zabránit.“

Stilwell si pozorně prohlížel panely, až mezi nářadím uviděl ruční pilu s dlouhým listem a modrou plastovou rukojetí.

„Ehm, teď zrovna je vzadu u nářadí,“ hlásil Gaston. „Takže se zastavíš?“

Stilwell vytáhl z kapsy telefon a pilu vyfotil přímo na panelu. Teprve pak si nasadil rukavice a nářadí sundal. Na list posvítíl baterkou a pozorně si ho prohlédl. Netrvalo mu dlouho, aby poznal, že je úplně nový. Na nerezovém povrchu nebyl jediný škrábanec ani známka koroze od slaného vzduchu a všechny zoubky byly dokonale rovné a ostré – bylo zřejmé, že s tímto listem se nekrájela ani kostka másla.

Plastová rukojeť však byla stará a poznamenaná časem a častým užíváním. Novotou zářil jen pilový list.

„To je pilka na trubky,“ vysvětlil Gaston. „Ale používáme ji hlavně na laminát a PVC.“

Postavil se těsně za Stilwella. Telefon už u ucha nedržel.

„Řezali jste s ní ještě něco jiného?“ dotázal se Stilwell.

„Jenom věci na vozíky,“ odpověděl Gaston. „Děláme všeko na míru. Někdy vozík normálně oholíme a uděláme ze dvou čtyřmístnejch kusů jeden osmimístnej, případně šestku. Prostě takový věci.“

„Ale tahle pila nevypadá, že by se s ní v poslední době něco řezalo. List je jako nový. Vy jste ho nedávno měnil, Henry?“

„Ehm, ne.“

„Víte to jistě?“

„Jasně že to vím jistě.“

„Buďte tak hodný, zavřete garáž a zhasněte světla.“

„To jako proč?“

„Protože když to neuděláte vy, budu to muset udělat já a mohl bych zmáčknout nesprávný vypínač.“

„No dobře.“

Gaston poslechl a Stilwell se znovu podíval na pilu. List byl asi čtyřicet centimetrů dlouhý a měl velmi malé zoubky – ideální pro hladký řez laminátem a polyvinylchloridovými trubkami. K rukojeti se upevňoval dvěma šrouby s křídlovými matkami. Stilwell je palcem a ukazováčkem odšrouboval a list sundal z rukojeti. Gaston zatím potáhl za šňůrku na horním konci garážových vrat a ta začala sjíždět dolů.

Jakmile Stilwell oddělil pilový list, položil rukojeť na pracovní lavici a ve světle baterky si ji postupně prohlédl z obou stran. Stropní světla zhasla a celá garáž se ponořila do tmy, kterou narušoval jen kužel světla ze Stilwellovy baterky a trocha denního světla prosakujícího dovnitř škvírami pod plechovou střechou.

Stilwell vzal sprej a postříkal jím jednu stranu rukojeti. Sprej obsahoval sloučeninu, která v přítomnosti hemoglobinu vydávala bělostně modrou záři. Stilwell zhasl baterku a v klidu pozoroval chemickou reakci.

„Co jako děláte?“ ozval se Gaston ze tmy.

„Provádím předběžný test na přítomnost krve,“ odpověděl Stilwell.

V prostoru, kde teď stál Gaston, nastalo úplné ticho.

Uplynula minuta a nic se nedělo. Stilwell znovu rozsvítil baterku, otočil rukojeť pily a sprejem postříkal druhou stranu. Než opět zhasl baterku, přešel kuželem světla přes garáž a vyhledal Gastona. Ten se zatím přesunul od garážových vrat a momentálně stál tři metry za Stilwellem a snažil se zjistit, co přesně seržant dělá.

„Zůstaňte hezky na místě, Henry,“ vybídl ho Stilwell.

„Proč?“ bránil se Gaston. „Já tady pracuju. Mám právo být, kde se mi zamane.“

„Až zase zhasnu baterku, potřebuju vědět, kde jste. Nehrajte si se mnou. To bych vám neradil.“

„Fajn. Ani se nehnu. Když vám to udělá radost.“

„Děkuji.“

Stilwell zhasl baterku a podíval se na pracovní lavici. Dírky v rukojeti, kde šrouby držely pilový list, vydávaly světlo modrou září. Znamenalo to, že do nich s největší pravděpodobností zatekla krev, která se zcela nesmyla ani při důkladném drhnutí rukojeti.

„Můžete zase rozsvítit, Henry,“ vyzval Stilwell Gastona.

Ten se vrátil k vypínači a v garáži rozsvítil světla. Stilwell se zatím přesunul k vratům. V ruce držel rukojeť pily.

„Otevřete.“

Gaston zatáhl za šňůrku a garážová vrata se opět začala otevírat.

„Vy jste něco objevil?“ zeptal se nejistě.

„Vypadá to, že na rukojeti ulpěly stopy krve,“ odpověděl Stilwell, „ale ještě to bude muset potvrdit laboratoř.“

„Takže si ji berete?“

„Ano, ten soudní příkaz mi k tomu dává právo. S kým jste to telefonoval, Henry?“

„Volal jsem do boxu Prckovi. Už sem jede.“

„Na tomhle nic nezmění. Tu pilu si беру.“

Stilwell došel k vozítku, z úložného prostoru vytáhl důkazní sáček, vložil do něj rukojeť a opět ho zavřel. Na sáček pak červeným fixem napsal datum, čas a číslo příkazu k prohlídce. Nakonec sáček vložil zpátky a úložný prostor zamkl.

Přesunul se k sedátku a z přihrádky pod palubní deskou vytáhl psací podložku s několika přicvaknutými dokumenty. Gaston stál v garáži a sledoval jeho počínání.

„Právě vám píšu potvrzení, že si tu rukojeť беру,“ vysvětlil mu Stilwell.

„K čemu mi to je?“ dotázal se Gaston.

„Je to doklad o tom, kdo a kdy měl ten důkazní předmět v držení.“

„Jakej důkazní předmět? V jakým držení?“

„Jakože ta pila byla až do této chvíle u vás, ale teď jsem si ji převzal já.“

„A co to má jako dokazovat?“

„Víte co, Henry? Nepřijde mi pravděpodobné, že by Prcek rozřezal toho buvola sám. Na to je příliš chytrý. Spíš bych si tipl, že tenhle úkol zadal někomu jinému. Tu rukojeť pošlu do laboratoře na pevnině. Jestli se krev bude shodovat s krví toho zohaveného buvola, tak se ještě vrátím. Ta zvířata jsou chráněná a jejich zabití je závažný trestný čin. Teď nás čeká perný víkend a já budu mít nejspíš plné ruce práce s opilci a rušením veřejného pořádku. V úterý si zřejmě vezmu volno, abych se trochu vzpamatoval, takže s tímhle pojedu na pevninu někdy ve středu nebo ve čtvrtek. Myslím, že labině pak potrvá ještě pár týdnů, než se k tomu dostane. Vraždy lidí mají prioritu. Ale jakmile mi přijde pozitivní výsledek, už nebude cesty zpět. Takže vám dávám čas řekněme do příští středy, abyste za mnou přišel a abychom to probrali a nějak to vyřešili. Pak už to nebudu mít ve svých rukou.“

Z desek vytáhl potvrzení, odtrhl od něj žlutou kopii a sesedl z vozítka. Přistoupil ke Gastonovi a podal mu originál.

„Tak ve středu, Henry,“ prohlásil.

Celé to byl jen blaf. Stilwell dobře věděl, že laboratoř přidělí jeho žádosti o rozbor DNA negativní prioritu. Kdyby dostal výsledky do konce roku, mohl by mluvit o šťestí.

„Prcek tohleto nedopustí,“ prohlásil Gaston. „Zná spoustu lidí.“

„Jo, to já taky,“ opáčil Stilwell.

Nasedl do vozítka, otočil klíčkem a vycouval od garáže. Na ulici zařadil jízdu vpřed, ale vtom mu zablokoval cestu jiný vozík, který se objevil přímo před ním. Patřil firmě

Island Mystery Tours a byl to šestimístný model ozdobený figurou zeleného mimozemšťana, který ležel na střeše a držel rukama se třemi prsty okrajů, jako by bojoval o holý život.

Z vozítka vyskočil Oscar Terranova zvaný „Prcek“, majitel a manažer firmy Island Mystery Tours, a rázně vykročil k Stilwellovi.

„Co tu sakra blbnete, Stilwelle?“ zeptal se nakvašeně.

„Jsem si naprosto jistý, že už vám to Henry pověděl v telefonu,“ odvětil Stilwell. „Má kopii příkazu k prohlídce a originál potvrzení o převzetí pily. Zbytek už si můžete domyslet.“

Na hladce oholené Prckově lebce se objevila krupěj potu. Na krku pod levým uchem měl vytetovaný diamantový prsten a pravou paži mu zdobil kompletní rukáv složený z lebek, květín a jakéhosi třímístného čísla, které Stilwellovi nic neříkalo, ale předpokládal, že je to telefonní předvolba místa, odkud Prcek pochází.

„Tak to jste úplně vedle, člověče.“

„To je možné,“ řekl Stilwell. „Nebylo by to poprvé ani naposledy.“

„Já vím, co jste zač, člověče. Všichni vás moc dobře známe. Měl jste namále, už když vás sem přifařili, a teďka do toho spadnete definitivně. Doufám, že máte nasazený plavací křídýlka.“

„Můžete s tím vozíkem odjet, pane? Potřebuju se vrátit na stanici.“

„Jdi do prdele.“

Terranova naskočil na svůj vozík a šlápl na pedál. Šestimístné vozítko vjelo do garáže tak rychle, že před ním musel Gaston uskočit.

Stilwell zamířil zpátky do města, přičemž se ještě krátce zastavil na vrcholku Mount Ada, aby se pokochal krásou okolních hor i půlkruhovitého přístavu pod nimi. Casino vypadalo jako dortík s červenou polevou. Od chvíle, kdy u jachty vyzvedl soudce, dorazilo do přístaviště několik dalších lodí.

Když se vrátil na stanici, zastihl Lampleyho, jak se chystá nasednout na čerstvě dobitý hlídkový vozík a vyrazit do terénu. Zařadil se vedle něj.

„Tak jak to šlo?“ zeptal se ho Lampley.

„Na rukojeti pily jsem našel krev,“ odpověděl Stilwell.
„Pošlu ji do labiny a uvidím, jak to dopadne.“

„Tak to si počkáte.“

„Já vím. Ten soud jsi vyřídil?“

„Jo, šlo to rychle.“

„A jak to dopadlo s Kermitem?“

„Harrell mu napařil tři měsíce veřejně prospěšných prací. A rovnou mu řekl, ať si je odkrouť na stanici.“

„Výborně. Sepíšu seznam věcí, které je potřeba udělat, a připíchnu ho na vývěsku. Všichni tam můžete něco připsat.“

„Oukej.“

„A ty teď jedeš kam?“

„Jenom na objížďku. Zatím nikdo nic nehlásil. Klid před bouří.“

„Rozumím.“

Stilwell Lampleymu kolegiálně zasalutoval a zjel s vozítkem na přidělené parkovací místo. Než došel ke dveřím stanice, zavolali mu ze správy přístaviště.

„Tady je Tash. Potřebujeme, abys co nejdřív přijel do malého doku.“

Tash Danová byla asistentkou šéfa přístaviště. Stilwell se s ní seznámil během objížďek ostrova, když ho sem poprvé převeleli. Od té doby se poznal se všemi lidmi, kteří v této malé komunitě vykonávali nějakou významnou funkci, od starosty Avalonu až po asistentku šéfa přístaviště. Většina se jich chovala odměřeně, protože na Catalině se policisté většinou rychle střídali; sotva se u pevninských velitelů dočkali rehabilitace, vraceli se zpátky. Celý ostrov byl známý jako odkladiště policejních podivínů a ztroskotanců, takže obyvatelé nepokládali za rozumné investovat čas do jejich poznávání. Tash však byla jiná. Pozvala Stilwella na oběd, a dokonce ho sama provedla po ostrově. Bydlela tady celý život a neměla v plánu odejít. Stilwellovi se od první chvíle líbila.

„Co se tam u vás děje?“ zeptal se jí Stilwell.

„Znáš Abbotta, který škrábe trupy?“

„Vím, který to je. Křestním jménem Denzel, že?“

„Přesně tak. Zrovna nám volal, že pod *Aurorou* je nějaké tělo. Prý má kolem sebe omotaný kotevní řetěz. Je to lidské tělo, ale nepoznal, jestli mužské, nebo ženské.“

Stilwellovi chvíli trvalo, než pochopil, co mu Tash sděluje. Pravidelně mu chodily informace o lodích, které zrovna kotvily v přístavišti. Vzpomněl si, že *Aurora* je námořní jachta registrovaná ve Venezuele. Do přístavu připlula přede dvěma dny a kotvila ve čtvrté řadě bójí, která byla vyhrazená pro velká plavidla.

„Dobře, už tam jedu. Vyříd' Abbottovi, ať na mě čeká v malém doku.“

„Jasně,“ řekla Tash.

„A Tash, dokdy tam má *Aurora* kotvit?“

„Do dneška. Dneska vyplouvají.“

„V kolik hodin?“

„Těžko říct. Místo mají rezervované do šesti večer, ale odpíchnout se můžou, kdykoliv budou chtít.“

„No, možná s tím budeme muset něco udělat. Protože jestli Abbott opravdu viděl to, co tvrdí, tak je asi budu chtít v přístavu zadržet.“

„Chceš, abych zavolala pobřežní stráž? Ti jim můžou znemožnit odplutí.“

„Než začneme někoho obvolávat, nejdřív si chci ověřit tu informaci o těle.“

„Chápu. Jak to chceš provést?“

„Prostě řeknu Abbottovi, ať mě vezme dolů.“

„Ehm...“ ozvala se Tash.

„Nějaký problém?“

„Ne. Ale dávej na sebe pozor.“

„Rozumím. A provedu.“

Stilwell zamířil na stanici pro mokrý oblek.

3

Voda byla studená. Když se spouštěl pod hladinu, jako by mu někdo cpal do uší led. Neoprenový oblek, který Stilwellovi zůstal z dob, kdy na úřadu šerifa působil v potápěčském týmu, mu sice chránil většinu těla, ale chodidla, vlasy a uši zůstaly vystavené chladu.

Během klesání cítil Stilwell déjà vu. Ta zima. Ten zvuk vlastního odměřeného dechu v masce. Ten pomalý pohyb a mrtvolné ticho věcí, co se ocitly pod hladinou.

Spouštěl se dolů za Denzelem Abbottem, který byl stejně jako on připojený hadicí ke vzduchovému kompresoru umístěnému na člunu. Vzduch vháněný do hadice byl v Stilwellových ústech i plicích ohavně zatuchlý a mastný. Stilwell potlačil nevolnost a ponořil se ještě hlouběji pomocí zátěžového opasku, který si vypůjčil od Abbotta.

Než se po telefonátu Tash Danové dostal zpátky do přístavu, mlha nad mořem už se stačila rozplynout. Abbott mu řekl, že seškrabával z *Aurory* koryše, ale najednou ho na vzdálenost asi dvaceti metrů upoutal odlesk něčeho kovového. Ponořil se ještě hlouběji, aby to prozkoumal, a naskytl se mu strašný pohled. Byl si docela jistý, že je to tělo zabalené do něčeho černého a zajištěné kotevním řetězem, ale nevydal se k němu blíž, aby zjistil další podrobnosti.

Do vody se spustili asi deset metrů od zádi. Ze dna stoupal les chaluh, jímž probleskovaly paprsky světla; fantaskní zelené cáry se apaticky natahovaly za sluncem a pohupovaly se v proudu jako řada tanečnic. Po chvíli zahlédl Stilwell odraz od lesklé kovové kotvy.

Ponořili se ještě hlouběji a propluli stínem trupu *Aurory*. Tělo – tedy pokud to bylo lidské tělo – se nacházelo ještě o deset metrů níž. Abbott popsal nález přesně: velký černý